

Arrest

nr. 187 884 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de wijk Spitali in Lezhë (district Lezhë) en bent u een Albanees staatsburger. In 1999 vertrok u uit economische overwegingen uit Albanië en trok u naar België. U diende hier een asielaanvraag in onder een valse Kosovaarse identiteit. U wachtte inzake uw asielaanvraag de beslissing niet af en trok na een verblijf van een tiental maanden in België in mei 2000 naar het Verenigd Koninkrijk. Hier vond u werk en nam u uw intrek in een appartement, samen met uw broer D. (...). In oktober 2003 vertelde uw broer op een ochtend dat hij in opdracht van R. M. (...) geld moest bewaren op zijn bankrekening, zo'n 14000 Britse pond. Diezelfde avond was uw broer niet thuis toen u terugkeerde van uw werk. Sindsdien was hij spoorloos. Ongeveer een maand later, op 26 oktober 2003, kreeg u bezoek van R. M. (...). Deze vertelde u dat uw broer D. (...) geld van hem had afgenomen, bij uw weten zo'n slordige 6000 pond, en dat hij ook voor hem onvindbaar was. U zei R. M.

(...) dat u het geld zou terugbetalen indien uw broer het verhaal aan u zou bevestigen. Hierna gingen jullie samen naar een telefooncel en namen contact op met uw vader in Albanië. Deze had dezelfde mening als u over het gebeuren: hij zou contact opnemen met D. (...) en hem zijn versie van de feiten laten doen. Indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een schuld ten aanzien van R. (...), zou uw vader dit terugbetalen aan hem. R. (...) zei uw vader nog dat, indien hij uw broer zou vinden, hij wel zou weten wat te doen. Een drietal dagen later kwam R. (...) terug naar uw woning, hij vroeg u waar D. (...) was en eiste dat hij de woning mocht doorzoeken. Uiteindelijk nam hij enkel wat identiteitsdocumenten van D. (...) mee en verliet het huis. Twee maanden later, op 31 december 2003, werd het lichaam van uw broer gevonden. Op 8 januari 2004 werd u dit bevestigd door de Britse politiediensten. Twee weken lang werd u door hen uitgehoord over de levenswandel van uw broer, waarna u terugkeerde naar Albanië om de begrafenis van uw broer bij te wonen. Een maand na de begrafenis van uw broer D. (...) kwam u via een kennis en tevens ver familielid, G. K. (...), ter ore dat R. M. (...) en zijn familie meenden dat jullie – uzelf en uw broer A. (...) zouden gevisieerd worden – hen nog bloed schuldig waren. Indien ze jullie zouden tegenkomen, zouden jullie vermoord worden. A. (...) ging de dag nadien bij de politie melding maken van deze dreigementen maar de politie toonde zich niet bereidwillig om iets te ondernemen. Een week later vertrokken jullie samen naar Griekenland uit vrees om vermoord te worden door de familie M. (...). Op 2 april 2004 werd R. M. (...) gearresteerd in Durrës tijdens een gecoördineerde actie van de Albanese en de Britse politiediensten. Later werd R. (...) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar, dewelke hij tot op heden nog steeds uitzit. Sinds 2004 woonde en werkte u in Griekenland, Kosovo, Macedonië en Montenegro. Elk jaar keerde u voor de periode van ongeveer één maand terug naar Spitali in Lezhë, waar uw moeder en één van uw zussen nog steeds wonen. U bezit er een huis met heel wat grond, waar u uw druiven en olijven teelt en waar u uw vee laat grazen. Ook uw broer verbleef op verschillende plaatsen in Zuidoost-Europa. Momenteel woont hij in Ulqin (Montenegro), maar ook hij keert jaarlijks terug naar jullie thuisbasis in Lezhë, waar hij net als u een huis bezit. Op 14 juni 2016 nam u het besluit om Albanië voorgoed te verlaten. U had de jaren voordien immers genoeg geld kunnen sparen om deze tocht te ondernemen. Drie dagen later vertrok u en op 1 augustus 2016 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 17 oktober 2014; uw identiteitskaart, uitgereikt op 29 april 2011; een familiesamenstellingscertificaat; en de eerste acht bladzijden van het vonnis geveld op 17 november 2005 door de rechtbank van Durrës waarin R. M. (...) veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 25 jaar.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw familie sinds 2003 in een bloedwraak verwikkeld is met de familie van R. M. (...), de persoon die in 2003 uw broer D. (...) vermoordde in Groot-Brittannië en die als gevolg daarvan een gevangenisstraf van 25 jaar uitzit in Albanese gevangenissen. U heeft het bestaan van deze bloedwraak echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw eerdere asielaanvragen in België. In het kader van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u nooit eerder een asielaanvraag had ingediend en dat u geen andere namen had gevoerd (Verklaring DVZ, vragen 3 en 22). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 november 2016 gaf u echter toe al eerder in België een asielaanvraag ingediend te hebben: u vroeg rond het jaar 2000 asiel aan onder een valse identiteit. U beweerde toen S. S. (...) te heten en maakte gebruik van een vals paspoort (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u uw eerste asielaanvraag onder een valse identiteit en nationaliteit indiende en dat u dit initieel niet mededeelde aan de autoriteiten van het land van asiel, ondermijnt reeds danig uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast blijkt uw houding slechts moeilijk te stroken met de te verwachten houding van een persoon die in een bloedwraakzaak is verwikkeld en die bedreigd wordt met de dood. Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal betreffende de in Albanië heersende bloedwraakproblematiek blijkt immers dat alle door de wraaknemers gevisieerde mannen – u beweerde een mogelijk doelwit te zijn (CGVS, p. 23) – zich vanaf het moment waarop de bloedvete werd uitgesproken verplicht zien zich zoveel als mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. U verklaarde uit veiligheidsoverwegingen weliswaar naar het buitenland vertrokken te zijn: u woonde en werkte tussen 2003 en 2016 afwisselend in Griekenland, Kosovo, Macedonië en Montenegro. U vervolgde dat, indien u niet was vertrokken, u vermoord kon worden als de tegenpartij u ergens was tegengekomen. De M. (...)’s hebben familie in Lezhë waardoor ze op eenvoudige wijze informatie over uw doen en laten in Lezhë konden te weten komen (CGVS, p. 4; p. 24). Gelet op de beschikbare informatie en gelet op het feit dat de tegenpartij volgens u op eenvoudige wijze uw doen en laten in

Lezhë kon achterhalen, is het echter hoogst bevreemdend dat u sinds het uitbreken van de bloedvete jaarlijks voor een periode van circa één maand terugkeerde naar uw woonplaats in Albanië, met name naar de wijk Spitali in Lezhë, waar uw moeder en één van uw zussen tot op heden wonen en waar uzelf een huis bezit (CGVS, p. 5-7). U beweerde bij uw terugkeer naar Albanië weliswaar uiterst voorzichtig te zijn: niemand wist ervan dat u er was (CGVS, p. 25; p. 28). Uw uiterst voorzichtige houding heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat reeds eerder aangestipt werd dat u ervan uitging dat de tegenpartij uw doen en laten gemakkelijk kon opvolgen (CGVS, p. 4), blijkt uit uw verklaringen tevens dat uw burens op de hoogte waren van uw terugkeer (CGVS, p. 28), waardoor het in alle redelijkheid geenszins uit te sluiten valt dat behalve uw burens nog anderen onrechtstreeks van uw aanwezigheid in Lezhë op de hoogte zouden kunnen zijn. Bovendien teelde u in Lezhë fruit en groenten: werkzaamheden op het land die u zelf opnam in de periode dat u in Albanië verbleef (CGVS, p. 6-7). Ook het vee begeleidde u dagelijks meermaals van de stallen naar het land en omgekeerd (CGVS, p. 7). Bovendien ging u uw zus opzoeken in de stad. U deed dit naar eigen zeggen weliswaar voorzichtig – u trachtte niet op te vallen en liet u begeleiden door uw neven (CGVS, p. 7) – maar stelde deze bezoeken op maandbasis toch twee of drie keer te ondernemen; nochtans blijkt uit uw verklaringen uitdrukkelijk dat de vrouwen in uw familie niet werden geviseerd (CGVS, p. 9), waardoor het opmerkelijk is dat het u was die de verplaatsing naar uw zus maakte (en dat u niet thuis wachtte totdat uw zus de verplaatsing naar u maakte). Voorts stelde u de twee zittingen in het kader van de rechtszaak tegen R. M. (...) bijgewoond te hebben in de rechtbank van Durrës, waar ook de familie M. (...) aanwezig was (CGVS, p. 17-18). U trok ook samen met een neef naar Tirana, omdat die neef er op ziekenhuisbezoek moest (CGVS, p. 7). Verder werden al uw identiteitsdocumenten uitgereikt in de periode waarin u in een bloedvete met de familie M. (...) verwickeld beweerde te zijn. U stelde deze documenten zelf te zijn gaan aanvragen en steeds zelf te zijn gaan afhalen (CGVS, p. 14). Tot slot stelde u voor uw komst naar België vanuit Montenegro naar Albanië te zijn teruggekeerd om er een afscheidsfeestje te organiseren (CGVS, p. 15). Ook uw broer, die net als u in de door u beweerde bloedvete geviseerd wordt en die momenteel in Montenegro verblijft, keert naar Lezhë terug (CGVS, p. 9). Uit voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk een voorzichtige houding blijken. Deze bevreemdende houding van u en uw broer de jaren na de gebeurtenissen in 2004, met name jullie frequente terugkeer vanuit het buitenland naar Albanië en jullie publieke activiteiten aldaar, strookt geenszins met de te verwachten houding van iemand die vreest (in het kader van een bloedvete) in Albanië en meer bepaald in Lezhë vermoord te kunnen worden. Deze vaststelling op zich ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij een bloedvete.

Voorts komt uw houding ten aanzien van de familie M. (...), en meer bepaald het ontbreken van enige verzoeningspoging, bevreemdend over. Volgens uw verklaringen vernam u het bestaan van de bloedwraakdreiging ten aanzien van u en uw broer een maand nadat uw broer werd begraven. Deze bloedvete vernam u slechts onrechtstreeks: familie van R. M. (...) zou aan G. K. (...), een kennis en ver familielid van u, laten weten hebben dat jullie de familie M. (...) nog bloed schuldig zijn (CGVS, p. 22-23): dit was de enige keer dat u vernomen heeft dat u wel degelijk in een bloedwraak verwickeld bent. Sinds deze ene aankondiging vernam u niets meer van de familie M. (...), noch van henzelf, noch onrechtstreeks (CGVS, p. 26). Aangezien u de bloedwraakdreiging slechts onrechtstreeks van één persoon vernam, is het frappant dat u of uw familie nooit gepoogd heeft om contact te leggen met de familie M. (...) om onder meer na te gaan wat haar concrete verlangens zijn en of ze na verloop van tijd eigenlijk wel nog bloedwraak wou en om aan haar eventueel een verzoening voor te stellen (CGVS, p. 25-27). Van het bestaan van verzoeningsorganisaties was u weliswaar op de hoogte, maar u verklaarde hiermee nooit contact opgenomen te hebben omdat u door de (onrechtstreekse) verkondiging van de bloedvete een maand na de begrafenis van uw broer reeds genoeg wist: dergelijke instanties zouden niets aan uw situatie kunnen veranderen (CGVS, p. 26-27). Nochtans blijkt uit de reeds geciteerde informatie dat dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen eventueel met behulp van bijvoorbeeld verzoeningsinstanties in een bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing kunnen komen. Van iemand die daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld is (of dreigt te zijn) en die als gevolg daarvan vreest om vermoord te worden door de tegenpartij, mag, gelet op deze specifieke Albanese context, dan ook verwacht worden dat deze op zijn minst een poging onderneemt om een verzoening op traditionele wijze te bewerkstelligen en/of gedetailleerdere informatie te verkrijgen over de verlangens van de familie die met bloedwraak dreigt, temeer daar u behalve via G. K. (...) sinds 2004, een maand na de begrafenis van uw broer, i.e. meer dan twaalf jaar geleden, van niemand anders vernomen heeft dat de M. (...)’s daadwerkelijk op bloedwraak belust zijn. Deze bevreemdende houding van u en uw familie, met name het totaal ontbreken van ook maar enige toenaderingspoging tot de familie M. (...), zet wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij een bloedvete op de helling.

Bovendien blijkt uit de geciteerde informatie dat overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) een conflict maar als vendetta beschouwd kan worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het

verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van dit publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Echter, uw kennis over de familie M. (...) is erg ontoereikend. Het enige wat u kon vertellen over de tegenpartij is dat de vader van R. M. (...) R. (...) heet, dat de M. (...)’s in Durrës verblijven en dat er familie van hen verblijft in het dorp Balldre i Ri dat behoort tot de stad Lezhë (CGVS, p. 18). De namen van deze familieleden kon u echter niet benoemen. U kon evenmin zeggen of R. (...) nog broers heeft en waar in Durrës de familie M. (...) juist verblijft (CGVS, p. 18-19). U verklaarde letterlijk dat u “niets weet behalve dat de vader R. (...) heet” (CGVS, p. 19). Dat u deze informatie betreffende de wraaknemers niet had, is des te merkwaardiger, aangezien uit uw verklaringen tevens blijkt dat u in contact staat met G. K. (...), een familielid, die, gelet op zijn informatie over het bloedwraakverlangen vanwege de M. (...)’s, blijkbaar rechtstreeks of onrechtstreeks contacten had met de familie M. (...). Dat u niet over gedetailleerdere informatie over de M. (...)’s beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees. Uw quasi ontbrekende kennis betreffende de bloedwraaknemers ondergraaft dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor bloedwraak.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het bevreemdend overkomt dat de familie M. (...) een bloedvete uitroept daar waar eerder verondersteld zou kunnen worden dat de eer van u en uw familie geschonden zou zijn na de moord op uw broer D. (...). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u slechts dat de familie M. (...) zich sterker voelt of dat ze met meer zijn (CGVS, p. 27). Gelet op uw hierboven vastgestelde totaal ontbrekende kennis betreffende de familiesamenstelling van de M. (...)’s, kan deze uitleg moeilijk overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat u de door u gevreesde bloedvete met de M. (...)’s niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie M. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, met wie u overigens nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p. 11). Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uw broer A. (...) zou volgens u weliswaar daags na het verkondigen van de bloedvete door de familie M. (...) naar de politie gegaan zijn om deze dreigementen aan te geven. U beweerde dat de politie de dreiging niet ernstig nam. Verdere stappen hebben jullie niet ondernomen om de hulp in te roepen van de Albanese autoriteiten: zelf klaagde u de bloedwraakdreiging nooit aan bij de politie (CGVS, p. 23-25). U bracht echter niet het minste bewijs van uw broers beweerde klacht aan. Dat de politie begin 2004 de bloedwraakdreiging onvoldoende serieus genomen zou hebben, is bovendien geenszins voldoende om te besluiten dat de Albanese autoriteiten anno 2016 niet bereid of in staat zouden zijn om, indien u problemen met de wraaknemers zou hebben, op te treden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de houding van de Albanese autoriteiten en de kwaliteit van het politie-optreden in Albanië sinds het moment waarop de bloedvete zou zijn gestart danig is geëvolueerd. Uit deze informatie blijkt onder meer dat er in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle

stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Niettegenstaande rechtsvervolgning door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, zoals voor u het geval blijkt te zijn, blijkt uit de beschikbare informatie bovendien dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen zelfs duidelijk dat de autoriteiten tijdens de rechtszaak tegen R. M. (...) anderhalf jaar na het uitbreken van de bloedvete optraden om incidenten tussen uw familie en de familie M. (...) te voorkomen (CGVS, p. 18). Gelet op het geheel van deze vaststellingen blijkt dan ook uit niets dat de autoriteiten anno 2016, i.e. meer dan twaalf jaar na uw broers klacht, die volgens u niet au sérieux werd genomen, naar aanleiding van de door u beweerde bloedvete niet zouden optreden. Ik ben dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het attest van uw familiesamenstelling bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Het weliswaar onvolledige vonnis dat u neerlegde staat de gebeurtenissen in 2003 waarbij uw broer D. (...) het leven liet, maar doet geen enkele afbreuk aan de vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van de daaropvolgende bloedvete en betreffende de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij in 2000 inderdaad een asielaanvraag heeft ingediend onder een andere naam en onder de Kosovaarse nationaliteit daar dit zo was opgedragen door de dominante smokkelaars en dit in die periode schering en inslag was onder de inwoners van de buurlanden van Kosovo waar op dat ogenblik aan zware burgeroorlog woedde, stelt de Raad vast dat met voormeld betoog verzoekende partij het bedrieglijk karakter van haar eerdere asielaanvraag bevestigt. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag, meer in het bijzonder bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, initieel persisteert in de misleiding van de Belgische asielinstanties – zoals gemotiveerd door verwerende partij – door voor te houden nooit eerder een asielaanvraag te hebben ingediend en geen andere namen te hebben gevoerd (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vragen 3 en 22). Verzoekende partij laat laatstgenoemde motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Uit voormeld optreden van verzoekende partij kon verwerende partij dan ook terecht besluiten dat dit reeds haar algehele geloofwaardigheid danig ondermijnt.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt in de periodes dat zij tussen haar verblijven in het buitenland naar haar land van herkomst terugkeerde steeds uiterst voorzichtig was, oordeelt de Raad dat deze reeds bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaalde verschoningsgrond niet de minste afbreuk doet aan navolgende motivering van verwerende partij:

“U vervolgde dat, indien u niet was vertrokken, u vermoord kon worden als de tegenpartij u ergens was tegengekomen. De M. (...)’s hebben familie in Lezhë waardoor ze op eenvoudige wijze informatie over uw doen en laten in Lezhë konden te weten komen (CGVS, p. 4; p. 24). Gelet op de beschikbare informatie en gelet op het feit dat de tegenpartij volgens u op eenvoudige wijze uw doen en laten in Lezhë kon achterhalen, is het echter hoogst bevreemdend dat u sinds het uitbreken van de bloedvete jaarlijks voor een periode van circa één maand terugkeerde naar uw woonplaats in Albanië, met name naar de wijk Spitali in Lezhë, waar uw moeder en één van uw zussen tot op heden wonen en waar uzelf een huis bezit (CGVS, p. 5-7). U beweerde bij uw terugkeer naar Albanië weliswaar uiterst voorzichtig te zijn: niemand wist ervan dat u er was (CGVS, p. 25; p. 28). Uw uiterst voorzichtige houding heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat reeds eerder aangestipt werd dat u ervan uitging dat de tegenpartij uw doen en laten gemakkelijk kon opvolgen (CGVS, p. 4), blijkt uit uw verklaringen tevens dat uw burens op de hoogte waren van uw terugkeer (CGVS, p. 28), waardoor het in alle redelijkheid geenszins uit te sluiten valt dat behalve uw burens nog anderen onrechtstreeks van uw aanwezigheid in Lezhë op de hoogte zouden kunnen zijn. Bovendien telde u in Lezhë fruit en groenten: werkzaamheden op het land die u zelf opnam in de periode dat u in Albanië verbleef (CGVS, p. 6-7). Ook het vee begeleidde u dagelijks meermaals van de stallen naar het land en omgekeerd (CGVS, p. 7). Bovendien ging u uw zus opzoeken in de stad. U deed dit naar eigen zeggen weliswaar voorzichtig – u trachtte niet op te vallen en liet u begeleiden door uw neven (CGVS, p. 7) – maar stelde deze bezoeken op maandbasis toch twee of drie keer te ondernemen; nochtans blijkt uit uw verklaringen uitdrukkelijk dat de vrouwen in uw familie niet werden geviseerd (CGVS, p. 9), waardoor het opmerkelijk is dat het u was die de verplaatsing naar uw zus maakte (en dat u niet thuis wachtte totdat uw zus de verplaatsing naar u maakte). Voorts stelde u de twee zittingen in het kader van de rechtszaak tegen R. M. (...) bijgewoond te hebben in de rechtbank van Durrës, waar ook de familie M. (...) aanwezig was (CGVS, p. 17-18). U trok ook samen met een neef naar Tirana, omdat die neef er op ziekenhuisbezoek moest (CGVS, p. 7). Verder werden al uw identiteitsdocumenten uitgereikt in de periode waarin u in een bloedvete met de familie M. (...) verwickeld beweerde te zijn. U stelde deze documenten zelf te zijn gaan aanvragen en steeds zelf te zijn gaan afhalen (CGVS, p. 14). Tot slot stelde u voor uw komst naar België vanuit Montenegro naar Albanië te zijn teruggekeerd om er een afscheidsfeestje te

organiseren (CGVS, p. 15). Ook uw broer, die net als u in de door u beweerde bloedvete gevisieerd wordt en die momenteel in Montenegro verblijft, keert naar Lezhë terug (CGVS, p. 9). Uit voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk een voorzichtige houding blijken. Deze bevreemdende houding van u en uw broer de jaren na de gebeurtenissen in 2004, met name jullie frequente terugkeer vanuit het buitenland naar Albanië en jullie publieke activiteiten aldaar, strookt geenszins met de te verwachten houding van iemand die vreest (in het kader van een bloedvete) in Albanië en meer bepaald in Lezhë vermoord te kunnen worden. Deze vaststelling op zich ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij een bloedvete.”

Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat zij haar voorzichtige houding in de periodes van terugkeer naar Albanië niet aannemelijk heeft gemaakt, wat geen weerlegging *in concreto* inhoudt van voormelde motivering. Verzoekende partij laat ook hier de talrijke vaststellingen van verwerende partij, die duidelijk wijzen op een publiek leven van verzoekende partij in Albanië gedurende de ruime periode per jaar dat zij aldaar aanwezig was, ongemoeid waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Verwerende partij kon uit deze vaststellingen terecht besluiten dat verzoekende partij in Albanië een maatschappelijk publiek leven leidde wat niet verenigbaar is met de bewering het voorwerp te zijn van een tegen haar uitgesproken bloedwraak.

2.2.5. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte de Albanese autoriteiten betreft in de bloedwraak door te stellen dat zij haar identiteitsdocumenten bij de Albanese autoriteiten is gaan ophalen daar waar bloedwraak enkel draait om een vete tussen families, oordeelt de Raad dat deze bemerking resulteert uit een flagrant foutieve lezing van de bestreden beslissing. Immers gebruikt verwerende partij het persoonlijk aanvragen en gaan ophalen van haar identiteitsdocumenten bij de Albanese autoriteiten enkel als één van de vaststellingen om aan te tonen dat verzoekende partij duidelijk geen verborgen leven leidde en er tijdens haar verblijf in Albanië een openbaar en publiek bestaan op nahield.

2.2.6. Waar verzoekende partij meent dat door verwerende partij een onderzoek had moeten worden gevoerd of *“er mogelijk verder zal vete gevoerd worden naar de andere familieleden van verzoekende partij”*, oordeelt de Raad dat een dergelijk onderzoek volstrekt irrelevant is daar door verwerende partij op afdoende wijze is aangetoond dat aan de door verzoekende partij voorgehouden bloedwraak totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift letterlijk stelt: *“Daarenboven ontbreekt in de bestreden beslissing dan ook de minste motivering omtrent het onderzoek waarom überhaupt verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van de bloedwraak”*, is dit betoog voor de Raad volstrekt onbegrijpelijk. Immers geeft verzoekende partij in de door haar op 1 augustus 2016 ondertekende vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aan dat haar familie verwickeld is in een bloedwraak met de familie M. en dat zij en haar broer het grootste deel in het buitenland verbleven om aan deze bloedwraak te ontkomen (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal stelt verzoekende partij betreffende wat de familie M. hen heeft laten weten dat *“we hen nog bloed schuldig zijn”* eraan toevoegend dat als ze hen zouden tegenkomen ze hen zouden vermoorden (administratief dossier, stuk 4, p. 22). Verzoekende partij laat er derhalve zelf geen twijfel over bestaan dat zij wordt gevisieerd in het kader van bloedwraak.

2.2.8. Tot slot oordeelt de Raad dat de blote bewering van verzoekende partij dat zij *“de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen”* vooreerst totaal irrelevant is daar aan het bestaan van de bloedwraak geen geloof kan worden gehecht en dat deze bewering geen weerlegging *in concreto* bevat aangaande de uitgebreide motivering van verwerende partij dat de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten wel degelijk daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen en verzoekende partij een beroep kan doen op de hulp en bescherming van haar eigen autoriteiten.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 november 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT